

Σὴν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶναι σὰν κάφεντικά,
 ποῦ τῆς σγῶλαις 'στὸ τραπέζι τῶνε φρούτα καὶ γλυκά,
 κί' ἂν τοὺς περισσέψῃ κἄτι δίνουν καὶ 'στὰ δουλικά.

Π.—Βρὲ Φασουλή, μ' ἐνίστασαι...

Φ.— Τὰ μάτια σου γαρῖδα,
 κί' ὄλο κτύπησ' σου τέντωνε ν' ἀκούς γιὰ τὴν Πατρίδα.

Διῶξε τὸν ὕπνο τὸν βαρῦ

κί' ἀκού τὸν γέρο-Θωδωρή,

ὅπου τὰς δάφνας τὸν μαχῶν ἀπέκαμε νὰ δρέπῃ
 καὶ πρὸς εἰρήνην σήμερα τοὺς Ἕλληνας προτρέπει,

νὰ λείψουν Στόλοι καὶ Στρατοὶ,

καὶ τοῦ λοιποῦ μὲς νουθετεῖ

τὴν γῆν ν' ἀροτριῶμεν

χωρὶς νὰ χωριῶμεν,

ἢ δὲ Πατρίς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πολέμῃ μονάχη
 χωρὶς κανένα σύμμαχον εἰς τὸ πλευρὸ τῆς νῆχῃ.

Ἐκουράσθη νὰ γυμνῶνῃ κάθε τόσο τὸ σπαθὶ
 καὶ τὰς δάφνας τῆς εἰρήνης θέλει τώρα νὰ γευθῇ,
 κί' ἔτσι κ' ἔρεμας 'στὸν τοῦχο τὸ σπαθὶ τὸ στομαγμένο
 κί' ἔγινε κί' ὁ Θωδωράκης σὰν Ἐφραίστιο εὐαγμένο.

Π.— Πᾶν τὰ ζῆτο τῶν πολέμων, ὁ καιρὸς τῆς παραχῆς,

κί' ἡ λαχτάρα τῆς ψυχῆς,

παίει κί' ὁ ζιφῆρος Ἀρης,

πᾶνε δάφνας Μαραθῶνος,

τώρα τὸ σάσι νὰ πάρῃς

καὶ νὰ γίνῃς γεωπόνος.

Μὴ τὴν Πρίβιζα θυμάσαι, μήτε τὸ Καραμπουρῶ,

τώρα γεωργὸς γενεῦ,

τώρα σοῦπα, Φασουλή, τώρα φίλεργος εἰρήνη,
 καὶ τὴν γῆν ν' ἀροτριᾷς μὲ τᾶροτριῶντα κτήνη.

Τὴν Ἄγιᾶ Σοφίᾳ λησμονά, ζέχνα καὶ τὸν Βόσπορο,
 καὶ νὰ σπέρῃς ἀγρινάρας καὶ κολοκυθόσπορο.

Φ.— Ὅμως μὴν ἀπειλιῶσαι διὰ παντὸς, βουβάλε,
 κί' ὁ Δελιγεώργης εὐραβῶς μὲς συμβουλεῖς πάλι
 'στὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τὴν δρᾶσιν νὰ ζητήσωμεν,
 μὲ καὶ τὸ ζῆφος, Περικλῆ, νὰ μὴν τὸ παρατήσωμεν.
 Εἰς τὴνα χερί τὸ σπαθὶ καὶ 'στ' ἄλλο μας τὴν σοῦπα
 ποτὶ νὰ μὴν ἀρίνωμε νὰ μὲς πατοῦν τὴν κάπα.

Ναὶ μὲν μὲς ἐπιβάλλεται νὰ σπέρνωμε, καλέ μου,
 ντομάτια, ἀραποστάρα, μαρούλια καὶ σιτάρια,
 πλὴν ἐνταυτῶ νὰ σπέρνωμε καὶ σπόρον τοῦ πολέμου
 μὲς 'στὰς ἀνδρείας μας ψυχὰς, πρὸ πάντων 'στὰ ποδάρια.

Π.— Ἀμὲν σὺ, βρὲ πολεμάχῃ, τί φρονεῖς, καλὸν νὰ γίνῃς;

Φ.— Ἐγὼ θέλω, Περικλέτο, κί' ἐν πολέμῳ κί' ἐν εἰρήνῃ
 νῆχῳ πάντα μερικὸ
 μὲς' ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ,

καὶ ρουφῶντας ξαπλωμένους μὲς χαρὰ τὸν καργιλέ μου
 καὶ δειλὸν ψυχὰς νὰ φλέγω
 καὶ νὰ κρῖνω καὶ νὰ ψέγω
 καὶ τὰ λάθη τῆς εἰρήνης καὶ τὰ λάθη τοῦ πολέμου.

Ἀμὲν σὺ, βρὲ Περικλέτο, τί καλλίτερον φρονεῖς;
 μὲ τὴν γνώμῃ τὴν δὶχῃ μου φαίνεται πῶς συμφωνεῖς.

Π.— Συμφωνῶ κί' ἐγὼ μὰξί σου, λόγια τῶγα, λόγια σπέρνω,
 κί' ἀπ' τοὺς δρόμους ποῦ μὲς δείχνουν τὸν δίκῳ σου δρόμῳ

κί' ἐπειδὴ γιὰ δρόμους τώρα συζητοῦν μὲ βουρλίσαις
 ἐξείκισσαι, κολλήγαι,
 καὶ 'στὸν Δῆμαρον ἐπῆγα

νὰ τοῦ πῶ καμπόσαις γνώμας καὶ γιὰ τῆς ὁδοστρωσῆς
 καὶ 'στὸ σπῆτι μῆσα μπαῖνω καὶ κυτταζῶντας τριγύρω

ἐπλησίασα σὲμὰ του,

ὅμως τὸν ἔλεγον Σπῆρο

κί' εἶχε τότε τὸνομά του,

κί' ἦταν κόσμος καὶ κοσμάκης 'στοῦ Δημάρχου τὸ σαλόνι,
 ποῦ δὲν ἐψεπε βαλόνι,

δῶρα, στέφανα, μουκέτια, καὶ πολὺτμα σεβίτιας,

τούρταις, τρίγωνα, παστίσια,

κί' ἐγὼ ζέχασα τοὺς δρόμους καὶ τὸν δρόμον τὰς προτάσεις

καὶ τὰς ἄλλας ἀποφάσεις,

καὶ τοῦ λέγω: Δημάρχε μου, μὲς φορὰ δὲν πρέπει μόνῳ

νὰ γιορτάζῃς κάθε χρόνο.

Ἐγὼ νᾶμουν σὰν καὶ σῖνα θάκανα συχὰ γιορταῖς

νῆχῳ τούρταις σὰν κί' αὐταῖς,

ἐπιτεῖους γενεθλίω κί' ἐπιτεῖους γιὰ βαπτῆσαι,

νὰ μοῦ φέρονε μουκέτια καὶ γαρύμακα περισσά,

καὶ θὰ μ' ἔλεγον καὶ Γιάννη, Κώστα, Γεώργη, Νικολῆ,

καὶ θὰ μ' ἔλεγον καὶ Σπῆρο...

τώρα γύρνα, Φασουλή,

κί' ἔγω κίρι νὰ σὲ δεῖρω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μαλικοπούλου κί' Ἀκριβῶ Κατάστημα μεγάλον,

ἐκ τῶν πολλῶ διαπρέπων καὶ λίαν φιλοκάλων,

εἰχόν ἐἰς ὕψισματα λινοβαμβακικά,

ἔχει καὶ τμήμα φιλικῶν

εἰς ἄλλα του μοναδικῶν,

ἐκεῖ συμῶς, στολίμακα, καὶ δῶρα μὲς φορὰ.

Λοιπὸν, κυράδες, τρέξτε, κί' ὁ νέος χρόνος φθάσει,

'στὸν Ἀκριβῶ τὸ πῶ καλὸ καὶ πῶ φτηνὸ φουστάνι,

περίφημα κεντήματα, κάθε δαντέλας εἶδος...

τραβάται... τίσις' ἀριθμὸς, ὁδὸς Ἀθηναῖδος.

«Ἀετιδεὺς», τοῦτῃσι μυστοστορῆ πρώτης,

τὴν διακρίνει χεῖρις καὶ τόση γλαφυρότης.

Ὁ Νίκος Ἀγωνάκης μετέφρασε ἰσχυρῶς,

νέος μὲ τόσας γνώσεις καὶ μὲ σπουδῆν γεμάτος.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.

